

Hồi Thứ Hai Mươi

Mạnh Thượng thơ bắt đền nhơn mạng Cảnh Phu nhơn mừng được con nuôi

Cố Phu nhơn xuống lầu, đi vào phủ gọi một tên gia tướng vào bảo:

– Bây giờ cũng còn sớm, người hãy đưa hai con nữ tỳ họ Mạnh về nơi ấy đợi chúng nó báo tin.

Tên gia tướng vâng mạng đến Ngũ Minh lầu, bảo hai con nữ tỳ cùng đi với hắn trở về Mạnh phủ.

Nhắc qua bọn gia tướng cố đoạt cho được phần thưởng to tát của Quốc cữu. Chúng chèo thuyền đi tìm kiếm tờ mở nhưng tìm mãi không thấy thi thể Mạnh Lệ Quân đâu cả. Chúng thất vọng trở về báo tin cho Lưu Khuê Bích hay, Lưu Khuê Bích lấy bạc thưởng cho chúng theo như lời đã hứa.

Khuê Bích thưởng xong trở vào tân phòng, thấy chiếu giường rượu trà còn đó mà người đẹp không còn nữa, chàng thở dài não ruột rồi than:

“Hôm nay ta những tưởng sắt cầm hảo hiệp, ngờ đâu loan phụng rẽ đôi, kẻ dương gian, người âm cảnh, thế thảm biết dường nào.”

Than rồi truyền gia nhơn lập tức dẹp hết kéo để chàng trông thấy đau lòng xót dạ. Sau đó chàng trở về phòng nằm sổng sượt trên giường, úp mặt nức nở.

Nhắc lại tên gia tướng vâng lời Cố Phu nhơn đưa hai con nữ tỳ về bên Mạnh phủ. Vừa đến nơi, hắn gọi tên giữ cửa:

– Ta vâng lệnh Cố Phu nhơn đưa hai con nữ tỳ qua đây để trả lại cho nhà họ Mạnh đây.

Tên giữ cửa nghe nói lấy làm lạ, hỏi:

– Sao không để hai đứa nữ tỳ ở lại để hầu hạ tiểu thư, lại đưa chúng về đây trước làm gì?

Tên gia tướng đáp cộc lốc:

– Thì cứ hỏi chúng sẽ rõ hết mọi việc, cần gì phải hỏi ta!

Nói rồi tung mình lên ngựa quay về ngay, không thềm tỏ lời cáo từ.

Lúc ấy cả nhà Mạnh Sĩ Nguyên đang xúm nhau bàn luận về việc gả Tô Yến Tuyết, xảy thấy hai đứa nữ tỳ hơi hãi chạy về. Cả nhà đều lấy làm lạ, Mạnh Sĩ Nguyên lên tiếng hỏi:

– Tại sao hai đức bây lại về đây làm gì?

Cả hai đồng thưa nhanh:

– Nguy tai rồi lão gia ôi! Tiểu thơ chết mất rồi!

Tô Đại nương nghe nói hoảng kinh hỏi:

– Trời ơi! Tại sao lại có thể như thế được?

Hai con nữ tỳ liền thuật lại đầu đuôi việc hành thích rồi Tô Yến Tuyết nhảy xuống hồ tự tử. Mọi người nghe tin ấy như sét đánh vào tai, Tô Đại nương nhào lăn ra khóc rất thảm thiết. Mạnh Gia Linh thấy thế khuyên giải:

– Nàng chết như vậy tức đã làm vế vang cho nhà họ Mạnh tôi lắm, vậy từ nay về sau chúng tôi xin thay thế nàng để phụng dưỡng Đại nương, xin Đại nương chớ đem lòng phiền não mà hại tấm thân.

Tô Đại nương nói:

– Tôi mong ơn lão gia đã đoái tưởng mới tránh khỏi nỗi lưu lạc, nhưng thảm thương cho số phận của tôi, chỉ có một đứa con gái mà nay kẻ dương gian, người âm cảnh, sự đau đớn ấy kể sao cho xiết!

Mạnh Gia Linh cũng không ngăn được giọt lệ, chàng thở dài, than:

– Nàng đã gặp được mối lương duyên như vậy kẻ cũng không đến nỗi bần tiện, nhưng không biết có sao nàng lại giấu dao trong mình đi hành thích để xảy ra việc chẳng lành.

Phương thị xen vào nói:

– Tôi thừa hiểu nàng là kẻ trọng đại nghĩa, nên nàng vô cùng căm hận Lưu tặc đã âm mưu ám hại khiến Mạnh Tiểu thơ phải bỏ nhà ra đi, nên nàng mới ra tay hạ sát để báo thù. Vậy bây giờ ta nên qua nhà họ Lưu để bắt đền mạng cho bồ ghét.

Hàn Phu nhơn nói:

– Cứ theo lẽ ấy thì quả thiệt con ta ra tay hành thích, nhưng khi hành động không thành nên sợ sét phải nhảy xuống hồ, thì ta còn bắt đền sao được?

Mạnh Gia Linh nói:

– Sao thân mẫu lại nói vậy? Lưu tặc vô cùng độc ác đã âm mưu làm cho Hoàng Phủ Nguyên soái phải tan cửa nát nhà và em con phải ra thân lưu lạc. Nay gặp được cơ hội nhất định ta phải làm khó dễ, may ra trừ diệt được phường gian ác chớ sao lại làm lơ? Thôi, để tôi cùng thân phụ qua bên ấy xem sao.

Mạnh Sĩ Nguyên cũng cho lời Mạnh Gia Linh là phải nên đồng ý ngay. Hôm sau trời vừa rạng sáng, cha con Mạnh Sĩ Nguyên đã đi thẳng đến phủ Lưu Khuê Bích.

Bọn gia tướng vừa trông thấy Mạnh Sĩ Nguyên liền chạy vào phi báo cho Cố Phu nhon hay. Cố Phu nhon gọi Lưu Khuê Bích vào bảo:

– Con cứ việc ra nghinh tiếp như thường, nếu Mạnh Sĩ Nguyên có sanh sự điều chi thì để mẹ không chế cho.

Khuê Bích vâng lời ra nghinh tiếp vào, Mạnh Sĩ Nguyên ngồi giữa nhà hạch hỏi:

– Vì có chi mà con ta phải nhảy xuống hồ? Hiện giờ thì hài con ta ở đâu?

Lưu Khuê Bích tái xanh mặt mày, đứng chấp tay kể lại đầu đuôi câu chuyện và nói:

– Tiện tể không baio giờ dám khai dối, chính vết thương trên trán của tiện tể hãy còn đây, mong nhạc phụ hãy thông cảm cho.

Mạnh Sĩ Nguyên gần giọng nói:

– Nếu con ta chẳng thuận thì đời nào lại chịu cho cưới? Còn bảo con ta nhảy xuống hồ sao lại không vớt thi thể trả cho ta, lại mất tích là nghĩa lý gì? Ta tin chắc việc này do Quốc cự uống quá chén rồi khinh miệt con ta, cho là gái không biết gì danh tiết cho nên nó mới hồ thẹn cãi lại. Quốc cự ý mạnh giết chết nó đi rồi giấu xác để phi tang, đoạn lập mưu rạch trán che giấu tội lỗi của mình. Ta nói thiệt, đã đến nước này Quốc cự chó nên ý thế cậy thần nữa, phải thường mạng cho con gái ta, ta mới nghe!

Mạnh Sĩ Nguyên buộc tội cho một hồi, Lưu Khuê Bích thất kinh lỉnh quỳnh, chàng ấp úng mãi không thốt nên lời. Cố Phu nhon đứng nấp sau bình phong trông thấy tình trạng sợ hãi và luống cuống của con mình như thế thì nổi giận bước ra, lớn tiếng với Mạnh Sĩ Nguyên:

– Tiện nhi đã yêu mến lệnh ái mới đến xin cầu hôn, vì vậy làm gì có việc tiện nhi đi nhục hạ lệnh ái? Tôi xin hỏi tiên sanh một điều, tại sao tiên sanh lại xúi giục lệnh ái giấu con dao trong mình để đến đây hành thích? May mà tiện nhi lanh lẹ tránh khỏi chỉ bị thương trên trán mà thôi, nếu không thì tánh mạng còn gì? Thế mà bây giờ tiên sanh lại đến vu oan giá họa cho nhà tôi nữa sao? Tôi bảo cho tiên sanh biết, nhà tôi đây dầu sao cũng đường đường một nhà hầu tước, đời nào lại chịu mang lấy nhục nhã như vậy kìa.

Dứt lời, bà gọi tên gia tướng bảo phải đi mời Kỳ Thừa tướng đến gấp.

Mạnh Sĩ Nguyên cười gần nói:

– Như vậy càng hay lắm. Tôi chỉ sợ Kỳ Thừa tướng cũng không can nổi sự bắt đền nhon mạng của tôi nữa đó!

Lúc bấy giờ Kỳ Thanh Đức vẫn còn trú ngụ tại công quán. Khi nghe Mạnh Lệ Quân giấu dao trong mình hành thích Lưu Khuê Bích rồi nhảy xuống Côn Minh trì tự vận, lão khen ngợi cho Mạnh Lệ Quân là một trang tiết liệt, và thâm nghĩ:

“Ngày nay đã xảy ra như vậy, thế nào Mạnh Sĩ Nguyên cũng đến bắt họ Lưu thường nhon mạng chứ chẳng không. Thôi để ta qua đó dàn xếp mới được.”

Nghĩ đoạn lão mặc quần áo lên kiệu đến dinh Lưu phủ, chẳng dè mới vừa ra khỏi nhà đã gặp tên gia tướng Lưu gia đến, hấn chấp tay vái chào Kỳ Thanh Đức và nói:

– Vừa rồi có cha con Mạnh Thượng thơ đến bắt thường nhơn mạng về việc Mạnh Tiểu thơ nhảy xuống hồ tự vận nên Cố Phu nhơn sai tôi đi thỉnh Thừa tướng qua để xét xử giùm.

Kỳ Thanh Đức gật đầu nói:

– Việc ấy ta hay rồi, nên tính đến đó ngay bây giờ.

Tên gia tướng nghe nói mừng rỡ, liền nôi gót theo Kỳ Thanh Đức về Lưu phủ.

Kỳ Thanh Đức vừa đến nơi đã thấy Lưu Khuê Bích chạy ra vồn vã nghinh tiếp. Cha con Mạnh Sĩ Nguyên cùng Cố Phu nhơn cũng bước ra tiếp rước vào nhà.

Sau khi an tọa, Mạnh Sĩ Nguyên lên tiếng nói:

– Tôi tin chắc việc này do Lưu Quốc cự có ý khoe khoang về việc thi tiễn lúc trước làm cho tiện nữ hồ thẹn cãi lại nên Lưu Quốc cự đã nổi giận đánh chết và thủ tiêu thi thể cho mất tang tích. Tôi đây chỉ có một mụn con quý như vàng ngọc, hôm nay nhất định tôi phải đòi mạng cho kỳ được mới nghe.

Cố Phu nhơn nói:

– Không phải vậy đâu, xin Thừa tướng chớ nghe lời. Việc này do Mạnh Tiên sanh xúi con mang dao đến hành thích con tôi, nhưng việc bất thành nên sợ hãi nhảy xuống hồ tự vận đó thôi. Bây giờ Mạnh Tiên sanh lại đến đây sanh sự nữa là lý gì?

Nghe giọng nói hàm hồ của Cố Phu nhơn, Mạnh Sĩ Nguyên nổi giận gằn giọng đáp:

– Hừ! Nếu bảo rằng tiện nữ không ưng thuận, sao lại cho cưới? Còn bảo rằng tiện nữ nhảy xuống hồ tự vận thì ít ra cũng phải vớt thi thể lên trả lại cho tôi chớ. Nay thi hài của con tôi biệt tích, rõ ràng là Lưu Công tử giết thác và thủ tiêu rồi, xin Thừa tướng cứ lấy lẽ công minh mà xét xử.

Kỳ Thanh Đức nghe nói mỉm cười, lão ngồi đợi cho hai đảng bớt giận rồi mới lên tiếng phân giải:

– Lão phu cũng đã biết rõ tình thế của hai nhà từ trước rồi, vậy bây giờ cứ theo lẽ thật tình mà nói thì Mạnh Tiên sanh đây đã ưng gả con tất nhiên không bao giờ lại xúi con đi hành thích. Còn Quốc cự cũng vì quá yêu nhan sắc của tiểu thơ nên mới tau lên Thánh thượng nhờ người giáng chỉ tử hôn, thì không khi nào lại nổi giận giết vợ. Theo lão phu nghĩ thì việc này do Mạnh Tiểu thơ không đành cãi giá nhưng vì có thánh chỉ nên buộc lòng phải nghe theo. Vì vậy trong lòng mới căm hận giấu dao trong mình định giết Lưu Quốc cự để trả thù chồng. May thay Lưu Quốc cự không chết, trái lại Mạnh Tiểu thơ lìa trần, chắc linh hồn nàng sẽ mãi mãi ngâm hờn nơi chín suối. Thế thì theo thiên ý của lão phu thấy, hai nhà đều là bạn đồng liêu một trào, cũng nên hòa với nhau là hơn, để tôi về triều tau lên Thánh thượng đăng truyền cho quan địa phương lập một cái bia “tiết nghĩa” để nêu danh Mạnh Tiểu thơ đòi đòi, xin Mạnh Tiên sanh hãy bóp bụng nghe theo tôi là phải. Chớ như tiên sanh có bảo tau với triều đình, chắc triều đình cũng xử như thế là cùng.

Mạnh Sĩ Nguyên ngồi im lặng, Cố Phu nhơn lại vung tay hùng hổ nói:

– Thừa tướng nói vậy sao được, Mạnh Tiên sanh đã xúi con đến hành thích, lại còn đến bắt thường làm khó dễ nữa. Vậy phải để cho tiện nhi thân tấu cùng triều đình cho ra đen trắng.

Mạnh Sĩ Nguyên nổi giận điểm mặt Cố Phu nhơn, nói:

– Giết người rồi thủ tiêu còn giả vờ gây thương tích để tránh tội, rõ là quân hiểm ác. Việc này tôi cũng phải diện tấu với triều đình mới nghe.

Kỳ Thanh Đức thấy tình thế căng thẳng vội nói:

– Thôi được, nếu muốn vậy, sẵn dịp Mạnh Tiên sanh phụ tử đã hết hạn giả kỳ, hãy cùng đi với lão phu luôn thể.

Cha con Mạnh Sĩ Nguyên và Lưu Khuê Bích đồng nói:

– Thừa tướng dạy như thế phải lắm, nhưng chẳng biết ngày nào Thừa tướng khởi hành, xin cho chúng tôi biết để cùng đi theo với.

Kỳ Thanh Đức nói:

– Ngày mùng sáu tháng này là ngày tốt, tôi sẽ khởi hành lai kinh.

Dứt lời, Kỳ Thanh Đức cáo từ lui về công quán, cha con Mạnh Sĩ Nguyên cũng lần lượt trở về nhà.

Về đến nơi, Hàn Phu nhơn và Tô Đại nương vội hỏi:

– Chẳng hay lão gia sang nhà họ Lưu sự việc ra thế nào?

Mạnh Sĩ Nguyên mỉm cười đáp:

– Ta buộc tội cho một hồi, sừng miệng lắm.

Rồi lão ta thuật lại đầu đuôi cho mọi người nghe và nói:

– Đến ngày mùng sáu này, ta cùng Mạnh Gia Linh sẽ theo Kỳ Thừa tướng về kinh để đối chất.

Hàn Phu nhơn lấy làm hài lòng, bà mong sao cho bọn gian tặc ấy bị thất thế phải xuống nước phần nào để chúng khỏi ỷ thế cậy thần, hiếp đáp không ai chịu nổi.

Cha con Mạnh Sĩ Nguyên lo sắp sửa hành lý qua đến ngày mùng sáu từ giả gia quyến cùng Kỳ Thanh Đức và Lưu Khuê Bích trực thẳng về kinh. Ai nấy đều mong cho Chúa thượng sẽ ban bố lẽ công bằng.

Nhắc qua việc Tô Yến Tuyết, khi nàng đâm Lưu Khuê Bích rồi nhảy xuống Côn Minh trì, bị dòng nước và sóng dữ cuốn đi rất nhanh, may gặp một chiếc quan thuyền vớt nàng lên cứu khỏi thác.

Nguyên vị đại quan trong thuyền này tên Lương Giám tự là Nhĩ Minh, năm nay đã ngoài năm mươi tuổi; quan chức của người vốn nhị giáp Tấn sĩ xuất thân, vợ là Cảnh Phu nhơn có một người con trai tên Lương Chấn Lâm làm quan đến chức Lễ bộ Thị lang, đã có vợ có con.

Cách bốn năm trước, Lương Giám phân trần với Cảnh Phu nhon:

– Tôi ra làm quan lâu nay vẫn giữ một lòng thanh liêm chánh trực. Tôi được phong đến chức Lại bộ Thượng thư, nay nếu thăng thêm một trật nữa là được chức Thừa tướng, song đợi mãi không được nên tôi cảm thấy chán nản, vậy bây giờ phu nhon hãy về quê trước để coi sóc gia sản, tôi ở nán lại đây vài năm nữa, nếu không được thăng chức thì tôi sẽ cáo quan về theo để an hưởng tuổi già.

Cảnh Phu nhon vâng lời về quê quán. Nay vừa rồi có hữu Thừa tướng Tôn Văn Lang tạ thế nên vua Thành Tôn phong Lương Giám lên thay. Lương Giám mừng rỡ sai người trở về quê rước Cảnh Phu nhon trở lại kinh.

Đêm ấy, thuyền Cảnh Phu nhon đi ngang qua Quý Châu, khi đến hồ Côn Minh bị thủy thần ngăn trở đi tới không được nữa, nên tài công liền kêu bọn thủy thủ bảo:

– Chúng bây hãy đốt đuốc lên xem thử con thuyền có bị mắc cạn không mà không lướt tới được tí nào cả vậy?

Các thủy thủ vâng lời đốt đuốc lên rọi khắp hai bên thuyền, đột nhiên chúng kinh hãi la lên:

– Ôi chao! Ghê quá! Con thuyền vướng phải một tử thi của người con gái mà không nhúc nhích được tí nào cả.

Một đứa khác nói:

– Ô, hình như người con gái này chưa chết nên trông mặt mũi còn tươi lắm.

Một đứa khác lại xen vào nói:

– Ôi! Sống chết mặc kệ người ta, mình cứ xô ra mà đi cho rồi, truy hô làm chi cho sanh chuyện.

Rồi mỗi đứa nói một tiếng phản đối nhau cãi lầy om sòm làm cho Cảnh Phu nhon đang ở trong mũi thuyền giựt mình, bà cùng nữ tỳ bước ra xem.

Mấy con tỳ nữ xem qua rồi reo lên:

– Người này nhan sắc đẹp tuyệt! Chắc chắn người này chưa chết.

Cảnh Phu nhon truyền lệnh:

– Chúng bây hãy vớt cô gái ấy lên cứu sống làm phúc. Nếu đứa nào vớt được ta sẽ trọng thưởng.

Bọn thủy thủ nghe nói trọng thưởng mừng lắm. Chúng lấy câu móc, móc kéo vô rồi rồi vớt lên thuyền. Cảnh Phu nhon bước lại đặt tay vào ngực nạn nhân, thấy còn hơi nóng và thở tho thóp. Bà ta hỏi nữ tỳ khiêng nạng vào trong mũi, lấy quần áo khô ra thay cho và dùng nước gừng thoa bóp.

Giây lâu, tay chơn Tô Yến Tuyết cử động được, rồi nạng từ từ mở mắt ra. Các nữ tỳ reo lên:

– Sống lại rồi!

Tô Yến Tuyết nghe có tiếng người ồn ào xung quanh, nàng giựt mình dường như nằm mộng mới tỉnh, mở to đôi mắt ngồi nhồm dậy, nàng thấy xung quanh đèn đuốc sáng trưng và toàn người xa lạ.

Nàng ngơ ngác hỏi:

– Tôi đã liệu chết, chẳng hay các người ở đâu lại cứu tôi đây?

Bọn nữ đáp:

– Phu nhon chúng tôi ra tay cứu vớt đây. Cô nương quả là người có hạnh phúc nhứt trần gian. Phu nhon chúng tôi hiện đang ngồi ở đằng kia kia, hãy lại mà lạy tạ mau lên.

Tô Yến Tuyết nghe nói, quay lại trông thấy một vị phu nhon trạc độ năm mươi, vẻ mặt hiện lên nét hiền từ, nàng vội vã chấp tay vái lạy và thưa:

– Phu nhon đã ra tay tế độ vớt người trầm luân, thật ơn ấy chẳng biết đến bao giờ tôi mới trả cho xong.

Cảnh Phu nhon nhìn thấy Tô Yến Tuyết hình dung xinh lịch, cử chỉ đoan trang, bà có cảm tình ngay, nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên, bà bảo nữ tỳ nhắc ghế mời nàng ngồi.

Tô Yến Tuyết ké né không dám ngồi. Cảnh Phu nhon phải ép mãi, nàng mới rón rén ngồi xuống. Nữ tỳ bưng trà lên, Cảnh Phu nhon mời nàng uống và ôn tồn hỏi:

– Chẳng hay nàng lài ai? ở đâu, có điều chi oan ức lại gieo ngọc trầm châu?

Tô Yến Tuyết thưa:

– Dạ, tôi là người ở huyện Côn Minh, tỉnh Vân Nam. Thân phụ tôi họ Tô tên Tiểu Toàn, vốn một vị hàn nho nhưng thi chưa đỗ đã vội lìa trần, tôi phải nương náu với mẹ tôi là Đỗ thị, năm nay tôi lên mười sáu tuổi tên Tô Yến Tuyết. Chỉ vì tôi có người anh Tô Thiên Lộc lêu lổng chơi bời đem bán tôi cho một nhà trọc phú kia tên Trịnh Kính đăng làm tiểu thiếp. Tôi quyết hông bằng lòng, nhưng nếu từ chối ngay lại sợ Trịnh Kính kia bắt thân mẫu tôi phải bồi thường lễ cưới, nên tôi phải đợi làm lễ xong, về với Trịnh gia, tôi thừa cơ hội nhảy xuống Côn Minh trì này để kết liễu mạng sống.

Tô Yến Tuyết nói đến đây, hai hàng lệ ngọc tuôn xuống như mưa. Cảnh Phu nhon cũng lấy làm xúc động, bà nói:

– Tình cảnh của nàng thật đáng thương, nếu bây giờ ta đưa nàng về thì chắc thế nào Trịnh Kính cũng sanh sự, vậy ta tỏ thật cho nàng biết ta đây họ Cảnh, phu nhon của Lương Giám, hiện đang làm hữu Thừa tướng tại triều, quê quán ở huyện Thái Hòa, tỉnh Quý Châu. Ta vốn sanh được một trai, một gái. Con trai ta là Lương Chấn Lân hiện đang làm Tuần phủ Giang Nam đã có vợ con, còn con gái ta là Đơn Hoa hiện đã theo chồng về Quý Châu, không hiểu tại sao nó giống nàng như đúc. Nay ta sống trong cảnh già hiu quạnh, may gặp người trinh tiết như nàng, ta rất cảm thương nên muốn nhận nàng làm nghĩa tử, chẳng biết nàng nghĩ sao?

Tô Yến Tuyết nghe nói mừng lắm, nàng đáp ngay không nghĩ:

– Nếu được phu nhon thương tình như vậy, thì còn gì hạnh phúc cho bằng. Nhưng chỉ sợ tôi đây vốn kẻ hồng nhan bạc phận, không biết có được hưởng cái hạnh phúc do phu nhon ban bố không?

Cảnh Phu nhon nói:

– Nàng là người tiết liệt đáng kính đáng yêu hà tất phải khiêm nhường làm gì!

Tô Yến Tuyết liền cúi lạy và lễ phép thưa:

– Phu nhon đã có lòng đoái tưởng đến kẻ hèn này, vậy xin nhận nơi tôi vài lạy là tấm lòng thành kính của tôi.

Lời bình

Lưu Khuê Bích là một kẻ si tình, trước sắc đẹp y mê mẩn tâm thần, bị mắng không biết giận, bị chửi không biết hờn, nài nỉ xin xỏ tình yêu một cách bỉ ổi, thì làm gì có chuyện giết vợ?

Sự việc này xảy ra, ai lại không biết Tô Yến Tuyết hành thích Lưu Khuê Bích và nhảy xuống hồ cho tròn danh tiết. Nhưng Mạnh Sĩ Nguyên cố tình bắt thường nhân mạng làm cho bỏ ghét. Đứng trên pháp lý, Mạnh Sĩ Nguyên hoàn toàn thắng thế, có vậy Mạnh Sĩ Nguyên mới dám đương đầu với nhà họ Lưu giữa triều đình, chớ Mạnh Sĩ Nguyên cũng thừa hiểu thế lực của Lưu Tiệp đến bậc nào rồi.

Kỳ Thanh Đức cũng hiểu vậy, cho nên mới khuyên Mạnh Sĩ Nguyên nên giữ niềm hòa khí là hơn, vì đến triều đình thế nào vua cũng vị tình Hoàng hậu và Quốc trượng.

Biết vậy sao Mạnh Sĩ Nguyên còn đem sự việc này ra giữa triều đình làm gì?

Thưa rằng: Không phải Mạnh Sĩ Nguyên không biết nhưng xét ra Mạnh Sĩ Nguyên đã mất một đứa con, bị thiệt thòi biết bao nhiêu, nếu vua Thành Tôn có bệnh vực Lưu Khuê Bích đi nữa cũng chỉ xử hòa là cùng chứ lý nào lại bắt tội Mạnh Sĩ Nguyên sao? Hơn nữa, việc này đem ra ánh sáng dù không thắng kiện cũng vạch trần được phần nào cái nham hiểm của Lưu gia cho mọi người thấy, và điều lợi thứ hai là làm cho mọi người đình ninh rằng Mạnh Lệ Quân đã chết rồi, từ nay không ai còn nhắc đến Mạnh Lệ Quân nữa, có lợi cho bước đường phiêu lưu của nàng.